

Matyi szeretője

Valószínűleg akkortájt kezdődött a dolog, amikor Matyit kirúgták a gyárból. Igaz, hogy akkor már nem gyárnak hívták, hanem káéftének, és nem igazgatója volt, hanem menedzsere, s a melóst se drehásnak becézték, hanem humán erőforrásnak. Ez azonban történetünk szempontjából teljesen közömbös. Vagy mégsem? Majd kiderül.

Tény, hogy Matyi tizennégy évesen lépte át először az üzem küszöbét, mint leendő esztergályos szakmunkástanuló, s negyven év elteltével több hasonló korú sorstársával együtt került az utcára. Elég csinos végkielégítést kaptak, így aztán megpróbálták vidám képet vágni a dologhoz, de ahogy közelgett a végső búcsú napja, egyre gyászosabbra sikerült. Meg is jegyezte a nemrég kinevezett fiatal művezető:

– Olyanok, mint akik citromba haraptak, pedig a jövő héten már nem kell az én tojáshéjszagú seggemet bámulniuk. Akár ünnepelhetnek is!

Ennek a kifakadásnak az volt az előzménye, hogy amikor megtudták a drehások, hogy nem az ő soraikból választják ki a korábbi szokásnak megfelelően az új művezetőt, felháborodottan rontottak be a főnök irodájába.

– Ezt a nyálás szájú gyereket akarjátok a nyakunkba ültetni? – tárta szét a karját hitetlenkedve Sánta, a legöregebb drehás. – Hát ennek a fenekén még ott billeg a tojáshéj! Sőt, még egy kis záp szaga is van annak a tojásnak...

Így aztán a tojáshéj szállóigévé nemesedett a műhelyben. Elég volt, ha valaki egy tojás alakot rajzolt a kezével a levegőbe, a másik beleszippantott az orrával, s máris röhögött az egész társaság. Így volt ez mindaddig, míg kézbe nem kapták a felmondólevelüket. Nem véletlen, hogy Matyi se hagyta szó nélkül az új főnöke megjegyzését.

– Ide fi... figyelj, te szar... szarházi! – rikoltotta lecsapva az amerikai kulcsot. – T... tűnj el a szemem elől, mert f... fölfoglak az am... merikánerbe, és rád eresztem nagyoló kést! A ku... ku... kutya szentségit!

– Mi történt ezzel? – súgtak össze a háta mögött a munkatársai. – Részeg, vagy megjártssza magát? Eddig még sohasem dadogott.

Való igaz, Matyi még gyerekkorában se volt dadogós. Felnőttként meg olyan beszélőkére tett szert, hogy ahol megjelent, percekben be-

lül a társaság központjává vált. Ezért is irigyelte sok kollégája, no meg Pista, az öccse is. Viszont az is tény, hogy az italt ő sem vetette meg. Mondom: ő sem, mert általában együtt poharazgattak a munkahelyi haverokkal. Összetartó baráti társaság volt ez. Együtt dolgoztak, együtt tértek be műszak után a Három Korsóba, s általában a hétvégeket is együtt töltötték a Nádas tó partján épült víkendházaikban. Valamikor a hetvenes évek végén parcellázták ki a tóparti telkeket, és olcsón osztották szét a gyári horgászegyesület tagjai között. Még bontott téglát és tervrajzot is kaptak a hétvégi ház építéséhez. Ekkor lett a drehás brigád szenvedélyes horgász.

Mint mondani szokás, az ital megoldotta a nyelvüket. Megoldotta, s nem kerékbe törte, mint most Matyiét. Szóvá is tették délután a második korsó után.

– Ugyan, semmi bajom – mondta Matyi –, csak ahogy megláttam ezt a pöffeszkedő tojáshuszárt, úgy fölment a pumpám, hogy hirtelen azt se tudtam, mit mondok.

– Az már igaz, hogy az utóbbi időben elég sokat durrogsz, csattogsz. Nem ártana megmérteni a vérnyomásodat, mielőtt megüt a guta.

– Úgy beszélsz, mintha te lennél a békesség meg a nyugalom szobra...

– Az. Egy marha nagy trutyis lapátra téve...

Otthon is napról napra több lett a tányérozörgés. Bosszantotta, ha a felesége véletlenül épp akkor mosta föl az előszobát, amikor ő át akart menni rajta. Bosszantotta, ha a kutya a fotelba feküdt, s bosszantotta, hogy mosogatás közben összekoccantak az edények. Azelőtt ügyet se vetett volna efféle apróságokra. Most a plafonig tudott volna ugriani tőle. Maga sem értette, miért. A felesége először csak bámult rá értetlenül, de a végén már elvesztette a türelmét. Földhöz csapta a tányért, és azt mondta: „rendben van, holnaptól csináld te, ahogy akard!” Attól kezdve az ágyban is hátat fordított neki, s kihúzódott a hitvesi fekhely szélére. Matyi egy ideig fortyogott magában, aztán megkereste a pálinkás butykost és elbeszélgetett vele a konyhai asztal mellett. Olykor még az újságot is elővette; lássa az asszony, mennyire nem hat rá a dolog. Csak az volt a baj, hogy kétszer, háromszor is el kellett olvasnia egy bekezdést, mert valahogy nem akartak összeállni a szavak értelmes mondatokká. Nem úgy, mint azelőtt...

Mari, a felesége elkezdett panaszkodni a gyerekeknek, meg Pistának, Matyi öccsének. A két fiú fogadkozott, hogy ha még egyszer csak egyetlen rossz szót is szól az anyjuknak, fasírtot csinálnak belőle, s bedobják a tóba halcsalinak. Pista egy ideig hümmögött, mint afféle felelősségteljesen gondolkodó családapa, majd óvatoskodva megkérdezte:

– Te, Mari! Nincs emögött valami csaj? Tudod, a férfiak is szoktak klimaxosak lenni, és olyankor általában valami fiatal nőnek akarják bebizonyítani, milyen nagy szarvasbikák. Érted, mire gondolok!? Szóval szoktál még vele romantikázni?

– Hagyjál engem békén a hülyeségeiddel! Te se tudsz másra gondolni, csak arra?

– Miért? Tudsz valami jobbat? Mert én még nem találtam.

Aztán hazament, és elújságotta a feleségének:

– Képzeld, az a marha bátyám, a Matyi fölcsípett valami fiatal nőt a gyárban, és úgy belezúgott, hogy a Marival már le se akar feküdni. Figyeld meg, hogy előbb-utóbb kirúgja a Mari, aztán mehet a víkendházába halászni, meg piálni. Állítólag nagyon iszik is. No, persze nem csoda, mert a fiatal nő húzza magához, ugye, a Mari meg mégis csak a gyerekei anyja... Aztán ugye a kettő között marad a pia. Addig se kell gondolkozni.

A leszámolás napján valóban a sárga földig leitta magát a drehás brigád. Úgy folyt a konyak meg a sör, mint valami főúri fogadáson. Még az egerek is korsó sört ittak fél konyakkal, s a hanzsi piában ropták az egérnégyest. Tóth Lali, az öreg csapos, aki már több mint tíz éve töltögette a korsóikat, szerencsére időben összeszedte a szanaszét heverő

táskáikat, s bementette a pult alá, gondolván, hogy sok pénz lehet bennük, jobb, ha az ő keze alatt vannak. Igaza is volt, mert az újonnan szerzett cimborák nagy előszeretettel ölelgették a friss munkanélkülieket, s ami a zakójuk zsebében maradt, azt mind ellopták.

Matyi nem sokra emlékezett az egészről. Csak annyira, hogy sokat, rohadt sokat ittak, neki nagyon fáj a feje, aztán valaki hazatámogatta. Mari persze kiverte a balhét. De hogy miért, meg hogyan? Teljes volt a filmszakadás. Amire úgy gondolta, hogy emlékszik, azt is inkább később mondták neki.

Az idősebbik fia, a Sanyi egyik este váratlanul beállított, és minden különösebb kerte-lés nélkül áthívta a másik szobába.

– Azt hiszem, ideje, hogy leüljek veled beszélni, mielőtt még anya bemondaná az unalmast – kezdte. – És nem árt, ha tudod, hogy mi az ő oldalán állunk.

– No, ácsi, fiam! – ugrott talpra Matyi. – Mi fe... miről van szó? Én az anyád ugrasztom?

– Hát ez az, látod, most is olyan részeg vagy, hogy nem látod kimondani a szavakat. De ez még nem elég, a Pista bácsitól hallom, hogy valami fiatal kurvát akarsz hozni a házhoz? Meg vagy te húzatva? Vedd tudomásul, hogy ha tényleg... ha ezt meg mered tenni anyával, én soha többé nem nyitom rád az ajtót! Hát ehhez tartsd magad!

– Én részeg? Ma még egy pohár se volt a számban – hüledezett Matyi. – A Pista meg miféle kurva? Hát hogy az a... a ku... kutya szentségit!

– Jellemző – fordult el tőle a fia. – És még azt mered mondani, hogy nem ittál...

Néhány napig otthon ténfergett egyik szobából a másikba. Elment a kutyát sétáltatni, kiült a parkba a nyugdíjasok padjára, de a levegő se szüntette meg azt a tompa, idegcsillapító fejfájást, ami időről időre elővette, s szinte abroncsként szorította a koponyáját.

– Ne túrd föl nekem a szekrényfiókokat! – dörrent rá a felesége. – Mondtam már, hogy nincs itthon több fájdalomcsillapító. Menj el az orvoshoz, és íráss föl magadnak!

– Jól van, ne replikázz, majd elmúlik! Én meg az orvos...Lehet, hogy nincs is nála olyanom, kartoték.

– Lehet. Hát akkor dobjál be még egy felest, és írd le, mit akarsz mondani!

– Eh... veled... K...kutya szentségit! Inkább dolgozni százszor.

Ezzel bevágta maga mögött az ajtót, és elment a munkaközvetítőbe állást keresni. Az ablaknál ülő hölgy készségesen elő is vette a kartonját, megnézte a születési évszámot, aztán lebiggyesztette az ajkát.

– Sajnálom, uram, de ötvenöt évesen nem sok remény van arra, hogy újra el tudjon helyezkedni. Hacsak valami ismerős kisvállalkozás nem akad...

– De nem ötvenöt, csak ötvennégy... és fél! Jó esztergályos vagyok.

– Sajnálom, nincs ajánlat. Következő sorszám!

Matyi hazament, összepakolta a horgászfelszerelését, kenyeret meg néhány konzer- vet dobott a táskájába, beugrott a kocsi- ba, és meg se állt a víkendházig. Amikor a sté- gen elkezdte szerelni a cájgot, eszébe jutott, hogy talán el se búcsúzott a feleségétől. Vagy mégis? Otthon volt egyáltalán a Mari? Képtelen volt visszapergetni az eseménye- ket. Az egyik pillanatban úgy gondolta, hogy igen, a másikban meg mert volna eskü- dni rá, hogy nem.

Kellemesen bágyasztó kora tavaszi nap volt. Csak ült a stégen, és bámulta a vizet. Jó volt, hogy nem szorít az abroncs, és nem kell gondolnia semmire. Késő délután volt már, amikor arra ballagott az egyik szomszéd, és megkérdezte:

– Kint maradsz éjszakára is?

– Hát persze – válaszolta. – Ma telihold lesz. – És bedobta a horgot.

Este tíz óra is elmúlt már, amikor a felesége felhívta telefonon Pistát, a sógorát, s megkérdezte, nincs-e véletlenül náluk a férje.

– Miből gondolod, hogy ide jönne? – kérdezett vissza a sógor. – Tudod, hogy haragszik rám, mióta...

– Tudom. Ami azt illeti, nem is volt szép tőled meggyanúsítani a bátyádat azzal a nővel. Még a gyerekek is nekiestek. Hidd el, én érezném meg elsőként, ha lenne valakije.

– Szóval azt mondod, nem volt igazam? Jó, tegyük fel, hogy valóban nem. Akkor most hol van? Azt mondod, nincs nála pénz, tehát a kocsmában nem lehet. Akkor pedig vagy a csajnál van, vagy a csaj van nála a tónál. Persze, azért vitte el a kocsit is. No, ide figyelj, kedves hiszékeny sógornőm! Utoljára, de tényleg utoljára, hajlandó vagyok kimenni, megnézni a víkendházban. Mondjuk holnap délután, ha addig nem kerül elő. Ha ott találom őket, bízd rám, lerendezem azt a nőt. Már csak a keresztfiam miatt is. Ha meg nem lennének ott, esetleg arra is föl kell készülnünk, hogy összeakadt valamelyik ivócimborájával, és részegen csinált valami karambolt. Netán... No, de ennek kicsi a valószínűsége, mert akkor már értesített volna a rendőrség meg a kórház. Ne sírdogálj, és köszönőd se kell! Sajnos, az öccse vagyok ennek a... na, hogy ki ne mondjam, minek! Aludjál nyugodtan, és vedd úgy, hogy el van intézve a dolog.

Másnap délután Matyi újra kint ült a stégen és várta a kapást. A szákban ott ficáinkolt mellette egy másfél kiló körüli potyka, de nem emlékezett rá, mikor és hogyan fogta ki. Csak halványan derengett az emlékeiben, hogy talán a jobb oldali szomszéd szólt át, hogy kapása van, aztán ő segített szákolni is, de lehet, hogy nem így volt. Arra sem emlékezett, ebédelt-e már, s ha igen, mit evett. Arra emlékszik, hogy hideg éjszaka volt, bement a házba lefeküdni. Közben bent hagyta volna a horgokat a vízben? Lehetséges...

Akkor is ott ült még, amikor hangos „itt vagy, Matyi?” kiáltásokkal megérkezett az öccse.

– Itt hát. Hol lennék? És minek ordítózol? Elriasztod a halakat...

– Lehelj rám! Lehelj rám, te Isten átkal! Ennyire elvette az ital az eszedet, hogy már azt se tudod, mi történik körülöttem? Vagy netán az a nő? Hol van? Legalább mutasd be, hogy megnézhessem!

– Leheljen rád a mádi vadszamar! Meg limonádét is az töltsön a poharadba! Bökd ki mit akarsz, aztán húzz el a sunyiba! Nem szeretem, ha horgászás közben zavarnak. – Közben kihúzta a vízből a szákot. – Hát nézd meg, nem gyönyörű? Olyan halászlé lesz ebből, hogy hét nyelven beszél.

– Az lehet, de te ne beszélj mellé, bratyókám! Nagyon jól tudod te, miről beszélek. Szó nélkül otthagytad a Marit, még annyit se mondtál neki, hogy fapapucs, és két napja itt rumbázol azzal a fiatal kurvával. Engem akarsz átverni? Engem?

Matyi elméjében kezdtek összeállni a szavak, s éktelen haragra gerjedt. A homloka lüktetett, s egyre szorosabbra szűkült az a pánt. A keze is reszketett, amint fölvette a karvastagságnyi karót. – Ezzel verem fejed, ha széjjel nem mész innét azonnal!

– No látod, és azt állítod, hogy nem is ittál... Nem szép dolog egy testvérnek hazudni. No, hol az a csaj?

– Csaj? Miféle az a csaj? Ó, hogy az a... Szétverem!

– Ne idegeskedj, bratyó! Ha nincs, hát nincs, ott egye meg a fene! De azért talán csak bemehetnék a házba meginni egy pohár vizet...

– Menjél te be a... Fulladj bele vizedbe!

Pista meg volt győződve róla, hogy a legokosabban és legkíméletesebben bánt a bátyjával, aki lám, most is tökrészeg, hiszen még a szavakat is összekeveri. De hogy mit

eszik rajta az a fiatal nő? Hát ez talány. Elindult a ház felé, közben vissza-visszapillantva, nem követi-e Matyi a doronggal. De nem. Magában motyogva, gesztikulálva, mint egy bolond, visszaült a botjai mellé, s az orsókat igazgatta, mintha az lenne most a világon a legfontosabb. Így aztán Pista kedvére szétnézhetett a házban, meg a környékén. Boszszantotta, hogy már megint melléfogott. Nem hogy a nőt, de még a női kéz nyomát se találta. Az asztalon szanaszét heverő konzervdobozok, az ágy bevetetlen, de látszik rajta, hogy nem ketten aludtak benne. No, meg úgy egészében olyan rendetlenség uralkodott a házban, amelyet csak egy férfi tud teremteni maga körül. Italt azonban nem talált, még szódavizet sem.

– Ittál? – kérdezte Matyi, amikor visszatért hozzá.

– Jól eldugtad. Se pia, se csaj. Azt hiszed, át tudsz verni? Szegény Mari meg csak sírdogál otthon. Már a kórházban meg a hullaházban is keresett.

NORD, Kovács Imrich és Nagy Gergő zenei performansa, Studio Galéria, Budapest, 2009.

– Minek?

– Mert hogy szó nélkül eltűntél hazulról. Arra gondoltunk, hogy részegen karambo-loztál valahol, vagy leléptél a csajoddal.

– Te mondtad?

– Azt hittem... Meg hát a Mari is tudja.

– Mit?

– Hát azt a nőt.

– A ku...ku... tyaszentségit! Te lettél az ellenség? Eltakarodj! – S alighanem fejbe vág-ta volna az öccsét a karóval, ha félre nem ugrik. Pista jobbnak látta, ha a lábára bízza ma-gát, hiszen egy részeg ember elől sokkal könnyebb elfutni, mint meggyőzni valamiről. Matyi meg utána a karóval hadonászva. Nem sok esélye volt, hogy utolérje, így aztán lé-pésről lépésre ingerültebb lett. Az út szélén állt a kocsija. Beugrott hát, és már indított is. Fel sem tűnt neki, hogy benne volt a slusszkulcs. Korábban véletlenül se felejtette volna benne.

Indított, s a padlóig nyomta a gázpedált. Az indulat vörös kódén át látta, hogyan ka-csázik előtte az úton az öccse. Elé akart kerülni. Aztán fekete karikák meg vörös foltok kezdtek cikázni a szeme előtt. Aztán már az se.

A jobb oldali szomszéd a szokatlan motorbögésre, és a nagy csattanásra lett figyel-mes. Kiszaladt a házból, de akkor már Pista a vállánál fogva húzta kifelé a roncsból az esz-méletlen férfit.

– Te jószágos Isten! – sápadt el a szomszéd. – Az egész partszakaszon ez az egyetlen útszéli fa. Hát nem megtalálta? Tegyen valamit a feje alá, hívom a mentőket!

A kórházban kiderült, hogy a sérülései nem is annyira súlyosak, mint amilyennek első látásra tűntek. A jobb lába eltörött, aztán meg a fején, mellkasán, karján voltak kisebb-nagyobb zúzódások.

– Ezek hamarosan, mondhatni nyom nélkül meggyógyulnak – mondta az orvos. – Nem is ez aggaszt engem, hanem a tudatzavara.

– Mennyi vér volt az alkoholjában? – próbált szellemeskedni Pista.

– Látja, éppen ez teszi gyanússá a dolgot. Egyetlen csepp alkohol sem volt a véré-ben, mégis keresi a szavakat, képtelen összerakni a szótagokat, elfelejt dolgokat, s való-ban, sok tekintetben úgy viselkedik, mint aki részeg. A vérnyomása is nagyon magas. Mikor látta orvos utoljára?

– Fogalmam sincs. Ha csak az utcán nem találkoztak...

– Ez nem tréfa, uram! Lehívom hozzá az idegostályról a kollégát, nézze meg ő is.

– Hát nem igazán jó hír az, amit mondanom kell – kezdte az ideggyógyász főorvos, amikor Mari fölkereste. – Minden vizsgálatot elvégeztünk. Szóval, a férjének előrehala-dott agyutumorja van. Sürgősen meg kell operálni! Ez okozta a migrénes fejförgéseit, a be-szédzavarát, mindent.

– Értem... – csuklott el az asszony hangja. – És mennyi esélyünk van, főorvos úr?

– Nehéz azt megjósolni – nézett ki az ablakon az orvos. – Ha nem műtjük meg, talán két hónap, esetleg három, amíg a tumor megbénítja a létfontosságú központokat...

– És ha...

– Akkor tudunk biztosat, ha megnyitjuk a koponyát. Elvileg akár százszázalékosan is gyógyulhat. Persze egy ilyen előrehaladott stádiumban... Lehetnek áttétek, lehet... Az azonban biztos, hogy akár évekkal is meghosszabbíthatjuk az életét.

– Hát akkor operálják meg minél előbb!

– Hmm... – csóválta meg a fejét Pista, amikor az asszony elmondta a kórházban halottakat. – És azt nem kérdezted meg az orvostól, mibe kerül a műtét? Manapság már nem úgy van ám, hogy csak úgy belecsúsztatunk valamit az orvos zsebébe. Szabott ára van mindennek. A vakbélműtét ennyi, a szívműtét annyi, az agyműtét amannyi. Nehogy azt hidd már, hogy a megbiztosításod bárkit is érdekel! Eleve bekalkulálják az orvosok fizetésébe a hálapénzt, azért olyan kevés a bérük. Politika ez, anyukám! Épp olyan kemény piacgazdaság, mint... mint a többi. Aki fizet, meggyógyul, aki nem, az megy a krematóriumba.

Másnap bement a kórházba, és végigkérdezte a hozzátartozókat, ki mennyit fizetett a műtétért. Aztán letette Matyi éjjeliszekrényére a két narancsot, majdnem öt percig ült az ágya mellett, aztán sietve távozott.

– Nem túl sok sansza van a bátyámnak – mondta otthon a feleségének. – Láttam azokat a szerencsétleneket a kórteremben. Úgy hullanak, mint a legyek. Nem is bírtam köztük sokáig. No, de ez egy dolog. A másik a pénz. Azt mondják, nyolcvan-százezer a műtét, ha... Mert az se mindegy, ki csinálja. Ha nem választasz orvost, akkor annyi. Ha meg jó orvost akarsz... Nem tudom, mennyi maradt a végkielégítésből. Majd beszélek a Marival.

– Jól van, felőlem azt csinálsz, amit akarsz – mondta az asszony –, de nehogy fölajánd már a mi pénzünket is! Ezek meg se tudnák adni, aztán mi lesz, ha netán a mi családunkban is megbetegszik valaki? Gondolkozz, jóember!

– Ne félj, hülyeséget azért nem csinálok még a saját testvéremért se...

Összeültek, megbeszélték. Bárhogy hányták-vetették is a dolgot, nem jutott nyolcvanezer a műtetre. Mert arra is gondolni kellett, hogy ha netán mégse sikerül az operáció, a temetés is egy vagyonba kerül. Aztán meg adni kell az ápolónőknek, mert különben rá se néznek. Három műszak, három ápolónő. Aztán ott van a műtőslegény, az altatóorvos... Szóval hatvannál több nem jut az orvosnak. Nincs mese, olyat kell választani, aki ezt is megköszöni.

Választottak. Sikerült is az operáció. Matyi állapota rohamosan javult. A feje se fáj, a gondolatai is kitisztultak, a szavakat se kereste, csak a látása romlott egy kicsit, de hát ez már a kora miatt is lehetett. Sebaj, íratlak neki új szemüveget, és jobban olvasta az újságot, mint azelőtt. Hamarosan ő vitte a kutyát sétáltatni, meglátogatta a régi barátokat, sőt egyszer fél napra még a stégre is kiült horgászni.

Két vagy három hónap múlva szinte fütyörészve feküdt be a kórházba kontrollvizsgálatra. Olyan étvágya volt, hogy alig győzte a család elemózsiával. A vasszőget is megetté volna.

– Ugye, minden rendben van? – kérdezte Mari a főorvostól.

– Nem akarom fölösleges illúziókban ringatni, asszonyom – válaszolta a papírai között kotorászva. – A műtét valóban jól sikerült. Azt a tumort tökéletesen eltávolítottuk. A beteg állapota javul. Ez azonban sajnos csak átmeneti javulás lesz. Újabb tumort találunk, ami növekedni fog, és...

– Mire számíthatunk, főorvos úr?

– Gondolom, úgy hat hónap. Csodákban nem bízhatunk – mondta a fejét ingatva, s közelebb tolta az előre odakészített vizespoharat.

A diagnózis helytállóan bizonyult. Matyi valóban nagyon jól érezte magát egész nyáron. Nagyokat sétált a közeli parkban, sőt még sakkozni is leült néha a nyugdíjasok közé. Napokat kint töltött a tóparton a horgászbotjai mellett üldögélve, s bár ezt Mari és a

család előtt eltitkolta, olykor még egy-egy korsó sört is felhörpintett a régi haverokkal. Mondhatni, pont olyan volt, mint fénykorában.

Aztán egy őszi napon elkezdte keresni a kulcsait. Bárhogy törte is a fejét, nem jutott eszébe, hol rakta le őket. Ettől aztán egyre idegesebb lett. Csapkodott, káromkodott, a feleségét szidta. Alig telt el egy-két hét, a szemüvegével is történhetett valami, mert bárhogy forgatta is az újságot, összefolytak a szeme előtt a sorok. Földhöz csapta, rátaposott... nem volt rá több gond. Aztán a rádió meg a tévé is elkezdett hülyeségeket beszélni. Olyan értelmetlen, buta szövegeket... Nem értette, mi történt körülötte a világgal. Mindenki meghülyült? Így aztán ő se strapálta magát, félmondatokban, szótöredékekben próbálta megértetni magát a feleségével. Az érthetetlen s a kívülálló számára értelmetlen szöveget széles gesztusokkal kísérte. Mari, a felesége idővel megtanulta kipótolni a hiányzó szavakat, de rajta kívül egyetlen kukkot sem értett senki az egészből.

Pista, az öccse egyszer látogatta meg ebben az időszakban, de nem tudtak mit kezdeni egymással. Ő csak mondta a magáét, hogy már megint fölemelkedtek a benzin árát, meg a piacon a kofa becsapta tizenöt forinttal. A tévében meg nyomják azt a sok rohadt akciófilmet, nem csoda, hogy nő a bűnözés. Hát persze, mert mást se lát a gyerek, csak az öldöklést... Matyi egy ideig bámult rá értetlenül, a fülét piszkálta, hunyorgott, majd minden erejét összeszedve kinyögte: „ku... kutyaszentség!”

– Hát ezt mondom én is! És akkor az ember tűrje el szó nélkül ezt a szemetet? Aztán meg itt vagy te is! Fölszedted azt a fiatal csajt, elkezdted volna hetyegni vele, erre föl tessék, beütött az istennyila. Most aztán mi van? Ez a szerencsétlen Mari is azt se tudja, melyik dokinak mennyit adjon, meg hogy egyáltalán érdemes-e még?... – Aztán észrevette magát, és elharapta a szó végét. – No, nem arról van szó, csak hát nem árt, ha tudja az ember, merre hány kiló-méter...

Matyi egy ideig csak bámult rá értetlenül, aztán különös fény gyúlt a szemében. Megragadta az ágy mellé tolt hokedlin lévő poharat, s teljes erőből az öccséhez vágta. Ebből a teljes erőből annyira telt, hogy Pista térdén landolt a pohár, s rálöttyent a benne lévő víz. Aztán haragos képpel elfordult, és kimondta a végső szót: „kutyaszentség!” Az öccse meg sértődötten felugrott a székről, odébb rúgta a poharat, és annyit mondott:

– Ha én ezt érdemlem a törődésemért, hát így is jól! Majd üzenj értem, ha jobb belátásra tértél! Addig ne is várd, hogy meglátogassalak.

Matyi nem üzent, nem is nagyon szólt többé. Lehet, hogy megértett valamit az öccse szavaiból, s föladata a reménytelen küzdelmet? Lehet. De az sem kizárt, hogy minden különösebb sallang nélkül legyőzte a kór. Egy hét múlva meghalt.

Az első szállingózó téli hóesésben temették. Különös, szinte karácsonyi hangulatot adtak a búcsúnak a csilingelő harangszóban táncoló hópelyhek. Sokan eljöttek, akik ismerték Matyit. Az utcából a szomszédok, a gyáriak, a horgász barátok... A ravatalozóban gyűltek a koszorúk, csokrok, az utolsó üdvözlőnek szánt virágok.

Pista az egész szertartás alatt az arcokat figyelte. Valami áruló jelet, valami apró bizonyítékot keresett, ami alátámaszthatja az ő igazát. Egy apró gesztust, egy szemvillanást, egy felzokogó nőt... Már szinte mindenki elment, ő még mindig a legdrágább apától, a legszeretőbb férjtől, a legjobb testvértől, a leghűségesebb baráttól búcsúzó szalagokat igazgatta a fel-feltámadó északi szélben. Végül bosszankodva odaszólt a türelmetlenül toporgó feleségének:

– Hát ez nem lehet igaz! Az a hülye kis gyári kurva még annyira se becsülte, hogy eljőjön a temetésére?!